

mission

HOPP. SAMARBETE. FRAMSTEG.

MISSION 2016 NUMMER 4

**De vackraste
julsångerna**
sjungs för världens barn

FINSKA ¹⁸⁵⁹
MISSIONSSÄLLSKAPET

Missionär i hemlandet
Maria Westerling, tfn 040 9022 782

Tf koordinatör för verksamhet bland studerande och vuxna, assistent för svensk service
Charlotte Steffansson, tfn 020 7127 282

Understödskoordinatör
Britt-Helen Lindman, tfn 020 7127 266

Informatör
Joanna Lindén-Montes, tfn 020 7127 264

Koordinator för barn- och ungdomsverksamheten
Carre Lönnqvist, tfn 020 7127 263

Följ med senaste nytt på

www.facebook.com/finska.missionssallskapet
www.youtube.com/mission.fi

mission 157:e årgången

Utgivare: Finska Missionssällskapet,
www.finskamissionssallskapet.fi

Besöksadress: Observatoriegatan 18,
00140 Helsingfors. Postadress: PB 154,
00141 Helsingfors

Telefonnummer till växeln: 09 12971

Beställningar och adressändringar:

tfn 020 7127 282,
fms@finskamissionssallskapet.fi

REDAKTIONEN

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin
tfn 020 7127 265

Redaktör: Joanna Lindén-Montes

Redaktionssekreterare:

Britt-Helen Lindman

ISSN 0357-296X

Mission är en gratis kundtidning som utkommer 4 gånger om året i 4 700 exemplar. Tidningen är tryckt på miljövänligt papper.

Layout och design: Antonomia Ab

Ombrytning: Montes AVP

Tryck: FRAM

LEDARE

Jesus i centrum

När jag tänker på julen ser jag ofta framför mig ett stort och fint dukat långbord i stämmningsfull belysning. Kring bordet sitter människor som vill dela livet med varandra. Det viktigaste är inte vad som serveras utan gemenskapen kring bordet. Tyvärr vet jag att verkligheten ser annorlunda ut och att många mot sin vilja firar julen i ensamhet.

Något så enkelt som att äta tillsammans var en viktig del av Jesu verksamhet på jorden. Runtomkring sig samlade han inte bara människor som stod honom nära eller som han gillade. Jesus använde bordsgemenskapen som ett kraftfullt verktyg att höja utstötta personers självförtroende och understryka deras människovärde. Samhället runtomkring var känt för att dela in människor i grupper med olika värde och funktion.

I vårt eget samhälle ser vi det ofta som en självklarhet att vi både kan duka upp ett dignande julbord och att vi i vardagen har mat på bordet. Om vi någon gång sätter en slant i en insamlingsbörssa känns det som en välgärning från vår sida - inte som om vi korrigerade en orättvisa som aldrig ens borde ha uppkommit.

I Finska Missionssällskapets senaste teologiska dokument, som utkom på svenska för snart ett år sen, finns en spännande tanke som jag har burit med mig i flera månader. ”Diakonin delar inte ut bröd från dem som har till dem som inte har. Den erkänner att vi alla är behövande. Därför samlas vi kring ett gemensamt bord och bryter samma bröd till föda för alla, men först till den som saknar mest.”

Det är en utmanande tanke att vi som i jämförelse är mycket rika inte på något sätt har förtjänat vår rikedom. Det finns en viss mängd ”bröd” som är allas egendom och det är vårt ansvar som privilegierade att se till att alla får åtminstone vad de behöver. Enligt uträkningar från början av detta år äger den rikaste procenten av världens befolkning nu mer än resten av världen tillsammans. Med en jämnare fördelning av välfärden skulle det räcka åt alla.

Det är förstås inte realistiskt att tänka att vi själva radikalt skulle kunna förändra fördelningen av världens rikedom och resurser. Ändå kommer vi inte ifrån att vi alla kan bidra till en rättvisare och mänskligare värld genom våra egna val och handlingar.

I jultider ger de flesta av oss julgåvor och vi fyller våra julbord med läckerheter. Låt oss denna jul också komma ihåg dem som saknar mest; mat och pengar eller mänskliga kontakter och närhet. I julfirandets centrum finns Jesus och han är utan tvivel den bästa förebilden för hur vi ska bemöta våra medmänniskor.

Marika Björkgren-Thylin

MARIKA BJÖRKGREN-THYLIN CHEF FÖR SVENSK SERVICE

"Mitt namn är Abdulaziz. Jag minns knappt mina föräldrar för jag var bara ett år då de dog i aids. Till all lycka levde mina morföräldrar och tog hand om mig. Vi är fattiga och bor i ett litet plåtskjul. Då mormor blev blind kunde hon inte längre jobba. Morfar är i dåligt skick. Men sedan hände något fantastiskt. Jag fick börja i skolan! Mitt favoritämne är samhällskunskap".

De vackraste julsångerna sjungs för utsatta barn i olika u-länder. Läs mera på sidorna 14-15. Foto: Ari Vitikainen

4

VÄRNAR OM DEN RYSKA KULTUREN

Andrey och Christina Heikkilä berättar om hur de träffades, vad de tycker mest om i sitt arbete och hur de får kraft för alla utmaningar.

11

GLOBAL AKTION INSPIRERAR

Vill du arbeta för en rättvisare värld men vet inte riktigt var du ska börja? Global aktion stöder dig.

20

FRIMÄRKEN ÄR OCKSÅ PENGAR

Hedvig Stenman donerade sin frimärksamling till Finska Missionssällskapet.

8

EDIT WENTIN SÅG HUR TRON BÄR

Praktiken i Nepal gav Edit en ny förståelse för mission. Hon tvättade fötter och delade människornas nöd.

12

"ETT PRIVILEGIUM ATT ARBETA I PAKISTAN"

De kristna vill vittna om Guds kärlek i Pakistan. De arbetar vidare trots talibanernas och Al-Qaidas närvaro. Läs om hur hjälpen når fram i olika länder.

23

MIN MISSION STARTAR I FEBRUARI

Sista anmälningsdag är 9.1.2017. Välkommen med!

"Lågorna är många, ljuset är ett. Ljuset Jesus Kristus..."

Psalm 172

"Vi är öppna när det gäller vår framtid. Allt är i Guds hand", konstaterar Andrey och Christina Heikkilä.

Guds händer i Ry

Missionärerna Christina och Andrey Heikkilä berättar

TEXT OCH FOTO: AMMI KALLIO

ssland

om sitt kall.

Christina (35) och Andrey (30) Heikkilä har bott det senaste året i S:t Petersburg. De anländer till intervjun mitt i den värsta morgonrusningen. Jag träffar det pratsamma och skrattande paret på Finska Missionssällskapets kontor. Christina har fört barnen till Finska skolan. Andrey som är känd för att vara snabb i vändningarna kommer direkt från en golvremonter.

”Att göra remont är bästa sortens jobb. Efter tio år vet vi att mission också är att reparera avloppsrör. Det spelar ingen roll hurdant arbete jag gör. Det viktiga är varför och för vem jag gör det”, konstaterar Andrey glatt.

Christina kommer från en jordbrukarfamilj i byn Forsby i svenska Österbotten. Den kristna tron var en naturlig del av livet under hennes uppväxt. ”I vår by ordnades söndagsskola och baptistförsamlingen hade en klubb som vi besökte flitigt. Vi barn var mycket ekumeniska.”

Under gymnasietiden arbetade Christina som kantor på deltid. Senare studerade hon till kyrkomusiker vid konservatoriet i Uleåborg. Under studietiden fördjupades hennes andliga liv. ”Jag slukade andlig litteratur. Det var en fin tid.”

”JAG BLEV INBJUDEN TILL SÖNDAGSSKOLAN”

Andrey kommer från Kingisepp i Ryssland. Staden ligger vid floden Luga cirka 140 km sydväst om S:t Petersburg.

”Min barndom var otrygg. Min mamma var ensamstående och hon var alltid på jobb. Ibland hade vi inget annat än vatten och bröd hemma.”

Detta var under Sovjetunionens sista dagar. På kvällarna kunde man höra skottlossning i grannskapet. Andrey var ofta ensam eller strövade omkring på stadens gator.

”Året var 1995. När jag åter en gång vandrade omkring såg jag en byggnad med ett kors på. Jag gick för att fråga vad det var för plats och man bjöd in mig till söndagsskolan. Jag visste inte vad det betydde, men gick för att se efter.”

Den lutherska församlingen i Kingisepp blev Andreys hem. Han minns särskilt det kärleksfulla mottagandet och de underbara skinksmörgåsarna. Speciellt viktiga var de finländska missionärerna.

”I kyrkan tog man emot mig med öppna armar. Jag satt på första bänkraden och deltog i all verksamhet åtminstone fem dagar i veckan.”

Andrey fick smeknamnet ”lillprästen”. Den följande som anslöt sig till församlingen var Andreys storasyster och senare också hans mamma, som ännu på den tiden hörde till det lokala kommunistpartiet.

”JAG KOM MED ROSOR VARJE MORGON”

När paret Heikkilä talar nämner de gång på gång ord som ledning, Guds omsorg och kallelse.

”Min vän skulle åka till Kingisepp på en missionsresa hösten 2002. Vännen bad mig komma med och jag bestämde mig för att åka på ett äventyr”, berättar Christina.

”Kvällsgudstjänsten hade redan börjat när två flickor kom in. Den ena kände jag, men jag kunde inte slita blicken från den nya flickan. Jag visste att det här var min kommande fru”, säger Andrey.

”När Christina återvände till Kingisepp efter ett par månader gick jag varje morgon till flickornas inkvartering med en rosenbukett.”

Snart började paret sällskapa och efter en tid följde förlovning.

”Jag hade bestämt mig för att fria innan jag fyller 18 och en dag innan min födelsedag fick jag det gjort. Vi gifte oss i februari 2004”, minns Andrey.

Det har blivit klart att Andrey är modig och inte tvekar att handla när det krävs. Det samma kan man säga om Christina som ville satsa på förhållandet fastän många varnade henne. ”Vi var oerhört förälskade och säkra på vår sak. Vi litade på Guds ledning.”

”VI VILLE ÅKA GENAST”

Vid tiden för deras första möte blev Andrey färdig elmontör. Förhoppningen var att paret skulle kunna ▶

► bosätta sig i Finland. Saker och ting började ordna sig. Christina kom in till lärarutbildningen vid Vasa universitet och Andrey fick plats på en kristen folkhögskola som ordnade kurser i svenska. Därefter fortsatte han studera på en svenskspråkig el- och automationslinje vid en yrkes-högskola. Parets gemensamma språk övergick från engelska till svenska. De bosatte sig i Esse i Österbotten och deras första barn **Timoteus** föddes.

Samtidigt byggde de hus. De hade fina grannar. Utåt sett var allting bra, men det kändes som om livet saknade något, någonting som det materiella goda inte kunde ersätta. Inuti fanns en djup längtan att komma närmare Gud.

En dag upplevde Andrey den heliga Andens beröring på sin arbetsplats. I den stunden skedde en total förändring. Han fylldes av glädje och han förstod att han ville bege sig iväg. ”Jag ville berätta för människorna att Gud älskar dem!”

Samtidigt berörde Gud också Christina. Båda upplevde på varsitt håll kallelse till missionsarbete. ”Vi ville ge oss iväg genast”, minns Christina.

”RYSSLAND ÄR RÄTT PLATS”

Paret Heikkilä tog kontakt med Finska Missionssällskapet. De var beredda att åka vartsomhelst – men inte till Ryssland. Som det så ofta går i livet sändes de just dit.

”Detta är Guds humor”, skrattar de.

Nu konstaterar paret Heikkilä att Ryssland var precis rätt plats för dem. Språkkunskaperna och kulturkännedomen har öppnat många dörrar. Andrey konstaterar också att han på ett särskilt sätt förstår det lokala samhället och fattigdomen på grund av sina egna erfarenheter.

”Jag vet hur man kan påverka saker och jag ger inte lätt upp.”

Familjen Heikkilä anlände till Ryssland år 2009 och flyttade till Keltto som bebos av ingermanländare. Christina studerade ryska och skötte barnen hemma. Andrey

avlade diakonexamen vid Teologiska institutet i Keltto. Christina konstaterar att det tar tid för en missionär att komma in i det nya landet och dess kultur.

”En utlänning är alltid på något sätt utomstående.”

”MAN BLIR LÄTT UPPSLUKAD AV ARBETET”

Andrey fungerade som administrativ direktör vid Teologiska institutet vid Ingermanlands kyrka åren 2011–2015. Han ansvarade för institutets ekonomi, administration och personal. Christina konstaterar att Andrey alltid är motiverad och ivrig. Nu har han ansvar för renoveringen och uthyrningen av de fastigheter som ägs av Ingermanlands kyrka. Med hjälp av hyresintäkterna täcker man utgifterna för undervisningen vid Teologiska institutet. Därtill fungerar Andrey som konsult i administrativa frågor för ledningen för Jokainen-stiftelsen och skyddshemmet Dikoni. Också den nyligen påbörjade utvidgningen av Dikoni upptar hans tid.

Christina konstaterar att det i missionsarbetet är en utmaning att bevara balansen mellan arbete och familj. ”Man blir lätt uppslukad av arbetet. Familjens välmående är ändå första prioritet också i missionsarbetet.”

”JAG GER SJÄLAVÅRD TILL ALLA SOM BER OM DET”

I Ryssland råder en kultur där man förväntas gynna sina vänner. ”Som administrativ direktör orsakade denna typ av förväntningar utmanande situationer”, funderar Andrey.

När man lyssnar på honom är det lätt att förstå varför han fick smeknamnet ”lillprästen.” Jag ger själavård till alla som ber om det. Man ringer ofta till mig. Det viktigaste i livet är människor och stunder då vi känner samhörighet.”

Som koordinator för kyrkligt arbete ansvarar Christina Heikkilä för Finska Missionssällskapets sexton projekt i Ryssland och Estland.

”Det krävs sittmuskler, nerver och

Andrey och Christina Heikkilä har tre barn: Timoteus, Evelina och Anastasia.

tid för att skriva projektrapporterna. Den fortlöpande kontakten till församlingarna är viktig.”

Christina tycker att mötet med församlingarna är det bästa med hennes arbete. ”Vi verkar här tillsammans med våra samarbetspartner, på deras villkor. Vår uppgift är att stöda våra partner och till slut göra oss själva överflödiga.”

”VÄRNAR OM RYSK KULTUR”

Familjen Heikkilä har tre barn, **Timoteus** (11), **Anastasia** (9) och **Evelina** (6). Chris-

Andrey Heikkilä ansvarar för renoveringen av de lägenheter som ägs av Teologiska institutets stipendiefond. "Jag vill också delta i själva remonten. Jag njuter av att arbeta med mina händer", säger Andrey.

Christina utbildade kyrkans medarbetare i Ural stift förra vintern.

lina och Anastasia.

tina talar svenska med barnen och Andrey ryska. Skolspråket i Finska skolan i S:t Petersburg är finska. Familjen har ett hus i Finland som är det "riktiga hemmet". Också S:t Petersburg är en kär plats.

"Våra barn är missionärsbarn. De är fenomenala på att anpassa sig. De är nöjda överallt."

Familjens barn är tvåkulturella. I Finska skolan i S:t Petersburg får de därtill en "finlandssvensk identitet". När det var VM i ishockey höll Timoteus ändå liksom pappa på Ryssland.

"Vi värnar om den ryska kulturen. Den är en del av vår identitet på samma sätt som den finlandssvenska kulturen", säger Christina. Andrey säger att han är stolt över att

vara rysk. I Ryssland står hemmets dörrar öppna för alla. Familjen Heikkilä är känd för sin gästfrihet.

"Även om det bara skulle finnas saltgurkor i huset så dukar man fint och bjuder gästerna till bords", säger Andrey.

När familjen Heikkilä åkte ut som missionärer fick de en tavla ur Jesajas kallelseyn: "Här är jag, sänd mig." (Jes. 6:8) Orden känns betydelsefulla än idag.

"Vi har sagt ja till Gud. Vi vill fortsättningsvis stå i hans tjänst. Kallelsen vi har fått bär", säger Christina och Andrey Heikkilä.

> Paret Heikkiläs arbete stöds av församlingar på följande orter i Borgå stift: Jakobstad, Esse, Kyrkslätt, Pedersöre, Terjärv, Nykarleby, Kronoby, Purmo, Sibbo, Karleby, Vasa samt Jomala och Mariehamn på Åland.

EDIT WENTIN

- **Ålder och hemort:** 31 år, hemma från Karleby
- **Utbildning:** Håller på att slutföra socionom-diakon studier vid yrkeshögskolan Diak i Björneborg
- **Uppdrag:** Praktik via Felm volonteer i Kathmandu, februari-maj 2016

Missionen fick ett ansikte

INTERVJU: CHARLOTTE STEFFANSSON

Edit fick upp ögonen för de funktionshindrades ställning i Nepal. FOTO PRIVAT

Edit Wentin har alltid varit intresserad av mission. Hösten 2015 gick hon Lähde liikkeelle-kursen, den finska motsvarigheten till Min Mission, för att fördjupa sina kunskaper. Bara några månader senare landade hon i Nepal för en tre månader lång praktikperiod.

Vad var det som fick dig att söka en praktikplats i Nepal?

– Jag hade inte rest utomlands på tio år så att ta steget ut i världen var en process i sig. Jag upplevde på sätt och vis ett kall till Nepal, jag minns att jag hade den finska sången ”Vie vuorille tää viesti” ljudande i mitt huvud i flera dagar. Människorätsfrågor och diakonalt arbete är viktiga för mig. Ju mer jag läste om situationen i Nepal desto mer övertygad blev jag om att en praktik där skulle ge mycket för mitt kommande arbete.

Vad hade du för arbetsuppgifter?

– Jag jobbade främst för Forward Looking, en av Finska Missionssällskapets samarbetsparter, som jobbar för funktionshindrades rättigheter i Nepal. Jag undervisade engelska för funktionshindrade studerande. Jag gjorde hembesök till elever inom fadderprogrammen och intervjuade dem om deras situation. Jag besökte också barnhem och andra partnerorganisationer.

Hur var det att bo och jobba i Kathmandu?

– Jag hade inte tidigare besökt ett så fattigt land. Hur jag än hade försökt förbereda mig på att jag skulle se tiggare och fattigdom så fick jag mycket att processa. Jag är mycket tacksam för diskussionerna med min handledare **Janne Juhaninmäki**, en av Finska Missionssällskapets missionärer i Nepal. Det var skönt att få vara riktigt ärlig i grubblerierna om att hjälpa och se på människor med Kristi kärlek. Det kändes bra att samtala med människor som redan en längre tid hade brottats med frågorna.

Fanns det något speciellt du grubblade på?

– Jag funderade särskilt på synen på människovärdet, på kvinnornas, de funktionshindrades, de kastlösa och jordlösa ställning. I denna fråga var en anpassning till den lokala kulturen inte ens möjlig – varje människas lika värde är ju för mig en så obestridd sanning. Det enda jag ville var att ändra den nepalesiska kulturen på en gång så att alla skulle börja behandla varandra väl. Det var givande att träffa lokala samarbetspartners och höra dem berätta om sitt arbete. Det gav hopp om

att det faktiskt sker attitydförändringar om det finns aktiva aktörer till exempel inom hiv-arbetet.

Vilka var dina största intryck från tiden i Nepal?

– De viktigaste var mötet med människor. Att få dela kramar, blickar och skratt tillsammans med kvinnorna i byarna och barnen vid barnhemmen, och att få sjunga tillsammans med eleverna vid Forward Looking är stunder jag kommer att bära med mig för alltid. Ett särskilt kärt minne har jag från ett av barnhemmen. Jag blev bjuden på övernattningsparty och fick sova i ett rum tillsammans med fyra flickor. Barnen hade talangshow, vi spelade Uno tills det blev läggdags och åkte tillsammans till kyrkan på morgonen. Det var ett dygn fyllt av glädje.

Jag kommer heller aldrig att glömma påsken vid ett av barnhemmen, då vi tvättade barnens fötter i samband med bibelläsningen om Jesu sista nattvard.

Har din syn på mission påverkats av praktikperioden?

► – Innan praktiken var min syn på mission främst teoretisk. Nu är begreppet mission mycket mer konkret. Missionen fick ett ansikte. Mission är inte bara missionärerna utan alla de människor jag mötte. I mitt vardagsspråk dyker Gud ofta upp och jag brukar säga att min kristna identitet är en naturlig del av mig. Nu tänker jag likadant om mission. Tidigare hade jag läst om holistisk mission, nu kan jag verkligen stå för att min missionsuppfattning är holistisk. Att åtgärda orättvisor och förändra attityder går hand i hand med mission. Tro föder kärleksgärningar och mission är ofta att predika i handlingar. Jag tror att min syn på mission fortsätter att formos och fördjupas under de kommande åren, för så är det då man vandrar med Jesus. Vi ser små glimtar och växer lite i taget.

Hur var det att återvända till Finland?

– Det var omvälvande att komma hem. Inom mig fanns så mycket intryck och starka känslor som jag ville dela med mig av. Jag ville att människor i min omgivning

också skulle bli ivriga att förändra världen, men jag var rädd för att tala så mycket om Nepal att de skulle tröttna på mig eller känna sig pressade. Jag försökte påminna mig om att vi alla har vår egen process då vi blir mer medvetna om globala rättvisefrågor. Samtidigt tycker jag att det behövs röster som berättar om de som är i en svagare ställning. Efter att ha varit hemma ett par månader insåg jag att jag inte kan och inte vill blunda för mitt ansvar. Nu försöker jag hitta balansen i att inspirera och vara en förespråkare för globala frågor. På ett varsamt sätt, en människa i taget.

Hur syns detta i din vardag?

– Jag hade redan innan praktiken försökt leva ekologiskt och socialt medvetet. Jag anade att jag skulle förhålla mig annorlunda till materiella saker när jag återvänder och beslöt mig redan innan jag åkte att ha ett längre köpstopp på kläder då jag kommer hem. Jag har blivit mer medveten om hur jag använder min tid och ökat bruket av rättvisemärkta produkter i

matlagningen. Jag har börjat stöda två nya fadderbarnsprojekt, eftersom jag såg vilken stor inverkan en liten summa pengar kan ha inte bara i fadderbarnets utan i hela familjens, släktens och byns liv. Tanken att en liten början och små steg kan leda till stora förändringar har blivit en grundläggande princip i min vardag.

Skulle du rekommendera praktiken åt andra?

– Jag rekommenderar verkligen praktiken. Det är en sak att läsa om mission och utvecklingsländer, men något helt annat att själv delta i det vardagliga livet bland den lokala befolkningen. Jag tror att det bästa vi kan göra är att ställa oss villiga och öppna inför Gud. Att växa närmare Gud och vår nästa behöver inte alltid innebära en resa till ett annat land. Men den globala rättvisan och den internationella diakonin behöver människor som lyfter fram den nöd som finns utanför vårt lands gränser.

Felm volonteer är Finska Missionssällskapets praktikprogram för uppdrag utomlands.

STUDIERESA TILL NEPAL – VILL DU MED?

Finska Missionssällskapet utreder intresset för en studieresa till Nepal våren 2018. Nepalmissionär Mia Westerling kommer med som reseguide. Mia har arbetat 11 år i landet.

Resenärerna kommer att få bekanta sig Finska Missionssällskapets arbete i Nepal, träffa missionärerna och lära sig om landet och kulturen. Efter resan ser vi gärna att deltagarna besöker församlingar och andra grupper på hemorten, för att berätta om verksamheten i Nepal och på det viset inspirerar andra att delta i missionsarbetet.

Resans pris är cirka 2 000 euro. I priset ingår flygresor Helsingfors-Kathmandu-Helsingfors inklusive flygskatter, resor i Nepal, kost och logi, föreläsningar, guidning och inträdesavgifter. Utöver detta tillkommer kostnader för nödvändiga reseförsäkringar och obligatoriska vaccinationer som varje deltagare ansvarar för och betalar själv.

Vistelsen i Nepal planeras bli 10 dagar. Reservera därtill två dagar för flygresorna. Vi behöver nio deltagare för att kunna genomföra resan och

vi kan ta emot max 15 personer. Eftersom programmet förväntas bli händelserikt och klimatet rätt så varmt behöver resenärerna bra allmänkondition.

Några månader före resan träffas gruppen en dag på Finska Missionssällskapets kontor i Helsingfors för genomgång av praktiska saker innan avfärden. Deltagarna står själva för resekostnader till träffen.

Vänligen kontakta **020 7127 266** eller

fms@finskamissionssallskapet.fi för mer information.

**Hjärtligt välkomna med
på en oförglömlig resa till Nepal!**

Global aktion startade

HELSINGFORS. Den här hösten startade Finska Missionssällskapet en serie träffar för unga vuxna som vill engagera sig för mission och globala rättvisefrågor i vardagen. Sällskapet planerar att genomföra liknande träffar i andra delar av Svenskfinland och även rikta sig till äldre.

– Vi har lagt märke till att många unga vuxna funderar på hur de kan påverka det som händer i världen. Vi vill ge inspiration och kunskap om hur vi tillsammans kan arbeta för en bättre värld genom vardagliga val och prioriteringar, säger koordinatör **Charlotte Steffansson**.

Kyrkans uppgift är att överallt i världen arbeta för de mest utsatta och förmedla det kristna budskapet om kärlek, tro och hopp.

– Genom Global aktion hoppas vi kunna skapa en grogrund för engagemang kring mission och globala frågor bland unga vuxna. Vi vill bygga en gemenskap där vi diskuterar hur vi som kristna kan åstadkomma verklig, hållbar förändring i världen, säger Steffansson.

Vid den första Global aktion-träffen, som ordnades i september med temat ”Vår värld–mitt ansvar”, berättade journalisten och författaren **Ylva Perera** om sina tankar kring globalt ansvar. Den andra träffen i oktober handlade om rättvis handel och vårt kristna ansvar för varandra och vår skapelse. Vid den sista träffen, en kreativ verkstad, fick deltagarna göra julklappar till försäljning vid Finska Missionssällskapets självständighetsbasar.

Sofie Ravall var med på Rättvis handel-brunchen i Helsingfors.

FOTO JOANNA LINDÉN-MONTES

>> Känner du dig liten när du tänker på de stora problemen i vår värld? Vill du göra skillnad men vet inte var du ska börja? Funderar du också på din roll och ditt ansvar som kristen? Håll utkik efter Global aktion!

Ny Facebooksida – följ Senegalmissionärerna

Vill du nås av senaste nytt, glädjeämnen och utmaningar i Senegal och Mauretaniens? Nu kan du följa den nystartade, trespråkiga sidan ”Suomen Lähetysseura Läntisessä Afrikassa” på Facebook. Borgå stifts missionärer Anna och Bertrand Tikum samt Anna-Lena Särs är några av skribenterna. De kommer att skriva om sitt arbete på svenska och engelska.

Anna Tikums första hälsning:

Heippa! Jag flyttade till Senegal år 2011 med min familj för att arbeta för Finska Missionssällskapet. Jag är diakon, filosofie magister och religionslärare. Jag arbetar med att utveckla diakoniarbetet i Senegals lutherska kyrka. De diakonala utmaningarna är stora för kyrkan, som har små medel och fattigdomen och nöden är stor. Men det avskräcker oss inte. Det finns mycket man kan göra för att hjälpa sin nästa trots att medlen är små. Det ska bli superroligt att visa er lite glimtar från arbetet och vardagslivet här i Senegal. Hoppas ni hänger med!

Anna Lena Särs skriver så här:

Salaam! Jag är rådgivare för Senegals lutherska kyrkas barn- och ungdomsarbete sedan 2014. Till utbildningen är jag teolog och religionslärare. Jag arbetar tillsammans med Waly Thiao och Anne Marie Dione för att stöda kyrkans söndagsskolor, dagklubbar och skriftskolor i de 13 församlingarna. Det finns mycket att göra och de ungas tro är livsviktig för kyrkan. Be gärna för oss och för en iver att satsa på de unga!

Finska Missionssällskapets medarbetare i Senegal: Heikki och Anni Takko, Anna Tikum, Leena och Lasse Lampinen, Bertrand Tikum, Katri Suhonen och Anna-Lena Särs.

GLIMTAR FRÅN VÄRLDEN

”VI ÄR ETT I KRISTUS”

Biskop **Humphrey Peters** leder Peshawar stift i Pakistan med stor kämpaglöd. ”Våldsytringarna i Pakistan är som eldsvådor som måste släckas. Kyrkan har möjlighet, mod, ande och hjärta att göra det.”

De pakistanska myndigheterna kräver att det byggs murar runt skolor och kyrkor för att skydda dem mot terrordåd. Huvudkatedralen i Peshawar har redan fått murar, taggtråd och beväpnade vakter. ”Området är bebott av talibaner och Al-Qaida, men kyrkan är och förblir också här. De kristna är en liten och utsatt minoritet i Pakistan. Trots det vill vi dela med oss av Guds kärlek. Det är ett privilegium att få arbeta i svåra områden”, säger Peters.

Finska Missionssällskapet har under många år stött bland annat kyrkans skolor och barns skolgång i Peshawar stift. Skolorna tar emot alla barn oavsett religion, fostrar eleverna i fred och ger dem förståelse för det som är annorlunda.

”Vi är verkligen tacksamma för stödet vi fått av Finska Missionssällskapet och finländarna. Tack för att ni gått vid vår sida. Det är ett bevis på att vi är ett i Kristus”, säger biskop Peters.

FOTO KIRSI ELO

KRISLÄGE I ETIOPIEN – BE OM FRED

Etiopien genomgår just nu en svår politisk kris och freden i landet är hotad. Etiopien är Afrikas näst folkrikaste land med cirka 100 miljoner invånare. De två största etniska grupperna i Etiopien, oromo- och amhara-folken, är missnöjda med den nuvarande regeringen.

”Kyrkans president **Wakseyoum Idossa** ber om förbön för Etiopiens folk och för kyrkan. Be om ordning och att freden bevaras i landet”, säger **Päivi Anttila**, Finska Missionssällskapets regionchef i landet.

”STOPPA KRIGET NU!”

Finska Missionssällskapet har drivit fredsarbete i Syrien sedan år 2013 genom projektet **Syria Initiative**, som stöder fredsaktörer i landet. Projektet drivs i nära samarbete med EU och FN.

Konflikten i Syrien har pågått i sex år och drivit nästan hälften av landets 23 miljoner invånare på flykt. Minst 300 000 människor har förlorat sina liv. Mer än 13 miljoner människor är i behov av humanitärt bistånd. Finska Missionssällskapet kräver nu att kriget får ett slut.

”Finländska beslutsfattare och internationella aktörer bör göra allt som står i deras makt för fred i Syrien. Alla parter i konflikten måste omedelbart återuppta de politiska förhandlingarna och få till stånd ett avtal om eldupphör. Detta är enda möjligheten till fred”, uppmanade sällskapet i oktober.

Syria Initiative lyssnar på syriernas önskemål och förhoppningar om olika fredliga lösningar.

FOTO LEA PAKKANEN

Mekane Yesus-kyrkan har över 8 miljoner medlemmar.

FOTO SARI LEHTELÄ

KAMP FÖR FLICKORNAS RÄTTIGHETER

Den här lilla flickan föddes nyligen i Morogoro, Tanzania. Tillsammans med den lokala kyrkan kommer massajledarna att kämpa för att hon, liksom andra unga flickor, får gå i skola och undgå barnnäktenskap och könsstympning. För 1,5 år sedan bestämde massajledarna införa nolltolerans mot könsstympning i området. Finska Missionssällskapet har stött kyrkan och massajerna i arbetet för flickornas rättigheter.

Massajledarna och den lutherska kyrkan i Morogoro har tillsammans, med hjälp av Finska Missionssällskapet, lyckats stoppa könsstympningen av barn.

FOTO KATRI KUUSIKALLIO

THAILÄNDARNA LÄNGTAR TILL KYRKAN

Missionärerna **Tomas och Riikka-Maria Kolkka** förmedlar en hälsning från den lilla församlingen Saithong i norra Thailands fattiga bergsområden.

”Församlingen leds av ett ungt evangelistpar, **Kaineo och Om**. Deras iver och engagemang märks i hela församlingen – människorna vill höra och lära sig mer om den kristna tron. Trots att församlingsmedlemmarnas levnadsförhållanden är mycket anspråkslösa och utmanande har de ändå tillit, optimism samt tro på framtiden”, skriver paret Kolkka.

Församlingen var tidigare självständig och saknade kontakt till något kyrkosamfund. Ungefär för ett år sedan ville den ansluta sig till Thailands evangelisk-lutherska kyrka. De tjugo medlemmarna, som hör till lahuminoriteten, samlas i en liten bambukyrsa.

Livsglädje i Saithong församling. Barnen känner sig trygga och glada. FOTO RIikka-MARIA OCH TOMAS KOLKKA

UTRIKESMINISTERIET GAV GODA BETYG

Finlands utrikesministerium har gjort en grundlig utvärdering av Finska Missionssällskapets utvecklingssamarbete. Sällskapets arbete bedömdes vara effektivt, kostnadseffektivt och långsiktigt. Undersökningen visar också att arbetet motsvarar de lokala behoven. Finska Missionssällskapet fick speciellt beröm för sitt arbete bland de allra fattigaste och mest utsatta folkgrupperna i olika utvecklingsländer. Granskningen visar att speciellt kvinnornas ställning har förbättrats tack vare projekten.

Utrikesministeriet konstaterar också att sällskapet har lyckats stärka utvecklingsländernas civilsamhället.

– När samarbetet sker i partnerskap och i dialog skapas nytt kunnande. Förutom pengar behöver människor egenmakt, självförtroende, kunnande och delaktighet i olika nätverk. Utvärderingen visar att det lönar sig att samarbeta med medborgarorganisationer. Arbetet ger resultat och påverkar, säger **Rolf Steffanson**, direktör för utrikesarbetet.

Arbetet för funktionshindrades rättigheter i Nepal är ett exempel på hur utvecklingssamarbetet har rotat sig i samhället. Staten utbildar nu dövlarare och allt fler barn får gå i skola på lika villkor.

FOTO JOANNA LINDÉN-MONTES

De Vackraste
Julsångerna
gör gott

7-åriga Winnet Macheza (till vänster) säger att han älskar skolan. Winnet tycker om att läsa och leka. Hemma hjälper han med städning och diskning. I framtiden vill han göra något gott för sitt samhälle.

”Alla barn är våra”

TEXT: SAARA KALALUKA

FOTON: SAARA KALALUKA OCH ELINA SALMINEN

Zimbabwe. När den lutherska kyrkans mor- och farmödrar upptäckte föräldralösa barn i byn skred de genast till verket. Finska Missionssällskapet stöder deras arbete. Nu tindrar barnens ögon igen.

Fru Dziva, pensionerad lärare, lade märke till många ensamma barn som saknade vårdnadshavare, pengar till skolavgiften och hade det illa ställt med maten. Dziva och hennes vänner slog sina kloka huvuden ihop och började ta hand om de här barnen.

När projektet startade var hiv/aids den vanligaste orsaken till att föräldrarna saknades. Idag har kunskapen om sjukdomen ökat och medicinerna blivit mera lättillgängliga och effektivare, men det har dykt upp nya orsaker till att barnen lämnas ensamma. Det svåra

ekonomiska läget tvingar föräldrarna att söka jobb på andra orter. Många åker till grannländerna Sydafrika och Botswana i jakt på arbete. Barnen lämnas hos far- och morföräldrarna, som ibland ansvarar för barnen i årtal, när föräldrarnas jakt på ett drägligare liv drar ut på tiden.

Mor- och farmödrarnas tro och förtröstan på Guds ledning är imponerande. De är aktiva i den lutherska kyrkan tack vare svenska missionärens insatser. De lever som de lär. De tar hand om barnen och är stolta över att barnen mår

bra, att barnens hygien blivit bättre och att hemmen är rena och städa.

HJÄLPER 400 BARN

Mor- och farmödrarna tar hand om cirka 400 barn som är föräldralösa eller på andra sätt utlämnade åt sitt öde. Det finns 12 grupper med mor- och farmödrar och varje grupp har ansvar för 18-40 barn.

Barnen får bo tryggt, ibland hemma hos mor- och farföräldrarna. De får psykosocialt stöd och andlig vägledning. Barnen får också skoltillbehör, stöd till skolavgifterna och skoluniformer som mor- och farmöd-

rarna själva sytt. Uniformerna görs på talko och barnen är med och lär sig sy. Barnen lär sig också andra praktiska färdigheter, som till exempel att sticka. De får även lära sig odla grönsaker. De färdiga produkterna säljs eller används för eget bruk.

Barnen får lära sig att sköta sin personliga hygien och man lär sig laga mat tillsammans. På grund av torka har man de senaste åren fått ta emot mathjälp. De äldre barnen lär sig hur man ska vara i kontakt med myndigheter för att få olika intyg, och hur man ansöker om pengar för skolgång.

Barnen får också lära sig metall- och träslöjd. Barnen har bland annat svetsat ihop trebenta stöd för matlagning över öppen eld. Om kastrullerna står stadigt stjälpes de inte så lätt.

En farfar i byn, **herr Chikuni**, lär de äldre pojkarna grunderna i metallslöjd. Hans dröm är att pojkarna skall ha nytta av kunskaperna efter skolan, att de skall studera vidare och få en yrkesutbildning i dessa färdigheter. Om de blir kvar i byn kan de använda färdigheterna för att försörja sig själva.

MYNDIGHETERNA TACKAR

Robson Bulabula Shumba, som ansvarar för barnskyddet, är mor- och farmödrarnas kontakt till de lokala myndigheterna. Enligt honom har mor- och farmödrarnas insats fört med sig mycket gott i samhället: de har organiserat sig och planerar systematiskt olika förbättringar. Bulabula har lärt sig att alla har gemensamt ansvar för barnens framtid: "alla barn är våra barn".

Bulabula är bekymrad över barnens sårbarhet och utsatthet. Nöden blir tydligast när barnen är hungriga och förtvivalade. Men om barnen får mat i magen och trygghet, behöver de inte ta till desperata handlingar.

Pensionerade klassläraren Lydia Zhou, 66, bor med sin 22-åriga dotter och hennes baby. Dessutom tar hon hand om tre föräldralösa tonåringar. Hon tackar Finska Missionssällskapet som stöder barnens skolgång. Sällskapet har också byggt en damm på området. "Har man inget vatten, kan man inte odla. Då har man inte heller råd med skolvigften. Sådant gör barnen desperata och leder lätt in dem på dåliga vägar."

DELTA I JULINSAMLINGEN

Vid stallets krubba böjde människor knä inför det nyfödda barnet. En frälsare blev född för att ge hopp åt hela mänskligheten. Den här julen kan vi vara med och ge hopp åt barn i u-länder! Årets julinsamling stöder bortglömda och utsatta barn.

Du kan göra en inbetalning till följande kontonummer: **FI38 8000 1400 1611 30**

Märk donationen: **JULEN16**

Du kan också delta genom att sända ett textmeddelande med texten **JUL5** (om du vill ge 5 €) eller med texten **JUL10** (om du vill ge 10 €) till numret **16155**

SÅ HÄR KAN DU HJÄLPA:

5€ Tilläggsnäring för svältande barn

10€ Skoluniform för ett föräldralöst barn

20€ En trygg sjukhusförlösning

150€ Månadslön för en hälsovårdare på en rådgivning

Tack för din gåva! Välsignad adventstid!

Visste du?

De vackraste julsångerna sjungs för 44:e gången i år. Årets svenskspråkiga julsånger är valda av Anders Forsman, Daniela Strömsholm och Marianne Sundroos, kantorer i Matteus församling i Helsingfors. Läs mera på nästa uppslag!

Besök www.devackrastejulsangerna.fi för att se var du kan sjunga, eller följ med din församlings annonsering.

De Vackraste
Julsångerna
gör gott

Anders Forsman och Marianne Sundroos välkomnar adventstiden och De vackraste julsångerna i Matteus församling.

Nya psalmer och äldre favoriter

TEXT OCH FOTO: CHARLOTTE STEFFANSSON

Årets julförberedelser inleddes tidigt för Matteus församlings musikedare och kantorer i Helsingfors. Redan i mars satte sig Anders Forsman, Daniela Strömsholm och Marianne "Mimi" Sundroos ner för att välja årets repertoar till De vackraste julsångerna.

I år sammanföll valet av sånger till julsångshäftet med utgivningen av det nya psalmbokstillägget. "Därför var det ett extra roligt uppdrag att göra just i år", säger Anders och Mimi.

Att välja de 21 julsångerna kan ta sin tid. "Vi hade alla åsikter, men sist och slutligen var det inte så svårt att kompromissa" berättar Anders. Det föll sig ganska naturligt att de tre bevakade olika områden i valet av sånger.

"Anders som hade arbetat med psalmbokstillägget fokuserade på det, Daniela inriktade sig mer på rytmisk musik", konstaterar Mimi.

"Jag såg det som min uppgift att föra fram det tvåspråkiga. Personligen är jag väldigt glad att Pekka Simojokis *Tulkoon joulu* nu publiceras i svensk översättning, *Nu är det jul*. Jag tror och hoppas att den passar bra även i svenskspråkiga församlingar", fortsätter Mimi.

I häftet finns tre nykomlingar: förutom *Nu är det jul* ingår *Stjärnbarn* och *Vinterpsalm från Åland*. "Häftet innehåller inte bara de gamla vanliga julsångerna, här finns något nytt också", berättar Mimi. "Vi hoppas att sångerna ska passa en bred församling". Fyra av årets julsånger finns också med i psalmbokstillägget.

SJUNG FÖR VÄRLDENS BARN

Ändamålet för årets julinsamling är bortglömda och utsatta barn; ett tema som även påverkat sångalet.

"Vi funderade mycket på temat då vi valde sångerna", berättar Anders. "Vi har försökt välja sånger som inte bara förmedlar en glansbilds jul, utan även ett djupare socialt budskap. Sången *Stjärnbarn* är ett exempel på en sång som lyfter fram detta budskap."

Både Anders och Mimi är speciellt glada att Anna Brummers

julsång för barn, *Lilla lammet*, finns med bland sångerna. ”Anna är ju en Matteus-kantor, så på det här sättet får sånghäftet även en lokal prägel”, berättar de glatt.

Matteus församling arrangerar sångtillfällen i tre olika kyrkor i år. Ett av dessa tillfällen är Barnens vackraste julsånger, då de samtidigt firar församlingens julfest. De har även tankar på att testa den nya De vackraste julsångerna-mässan som Finska Missionssällskapet lanserade på svenska ifjol.

Ännu har det inte börjat kännas nervöst med tanke på att det är just deras sångval som församlingen använder, men både Mimi och Anders tror nog att det börjar kännas spännande då det väl är dags. Speciellt de nya sångerna väcker känslor.

”Det är alltid roligt men lite utmanande att introducera nya sånger. Det är väldigt viktigt att ha försångare, körer eller instrumentalister som stöder allsången”, säger Anders.

I Matteus församling har De vackraste julsångerna även kommit till användning under julafton, då församlingen hållit öppet hus. ”Detta är något som redan görs i några församlingar, och vi kan varmt rekommendera det åt andra. Vi samlas i kyrkan, äter mat, sjunger julsånger och har lite program. Vi har satsat på gemenskapen”, berättar Mimi.

”De vackraste julsångerna är viktiga tillställningar”, fortsätter hon. ”Detta märktes speciellt ifjol efter en turbulent höst med mycket osäkerhet i världen och många människor på flykt. Sångtillfällena erbjöd en plats för alla att komma samman, och jag upplevde det som förenande tillfällen.”

Vi hoppas att även årets sångtillfällen får bli stunder där vi med hjälp av musik och gemenskap tillsammans får fokusera på julens budskap.

DE VACKRASTE JULSÅNGERNA VÄRMER PÅ MÅNGA SPRÅK

Julsångshäftet har i år tryckts på finska (730 000 exemplar) och svenska (50 000 exemplar). Ifjol utkom ett sånghäfte på de samiska språken. Upplagan finns fortfarande tillgänglig. Därtill finns ett internationellt sånghäfte med sånger på bland annat engelska. Häftet kan laddas ner på www.devackrastejulsangerna.fi under fliken ”Till församlingarna”.

”Ifjol bjöd flera församlingar i huvudstadsregionen in asylsökande till internationella sångkvällar med De vackraste julsångerna”, säger kampanjkoordinator **Johanna Lillqvist** vid Finska Missionssällskapet.

"Till hög, till låg, till rik, till arm
kom, helga julefrid.
Kom barnaglad, kom hjärtevarm
i världens vintertid."

Giv mig ej glans

Zacharias Topelius

ÅRETS SÅNGER:

1. Ett litet barn av Davids hus	12. Stjärnbarn
2. Tänd ljus, ett ljus skall brinna	13. Fridfullt i drömmar
3. Bered en väg	14. Barn och stjärnor
4. Gå Sion, din konung att möta	15. Lilla lammet följer stjärnans glans
5. Giv mig ej glans, ej guld, ej prakt	16. Joy to the world / Jubla och sjung
6. Lyssna värld till ängelns ord	17. Sjung ut i hela världen
7. Nu tändas tusen juleljus	18. Stilla natt, heliga natt
8. När juldagsmorgon glimmar	19. O, du saliga
9. Nu är det jul	20. Dagen är kommen
10. Betlehems stjärna	21. Härlig är jorden
11. Vintersalm från Åland	

”Som ett änglabesök”

Bangkok, Thailand. Nådens hem är ett av de projekt som får understöd via julinsamlingen. Missionär **Anja Markkanen** hjälper unga, ensamstående gravida kvinnor komma till rätta i livet och ta hand om sina nyfödda barn. Kvinnorna får bo i trygghet under graviditeten och lär sig barnskötsel vid skyddshemmet. En del mammor väljer att behålla sina barn, andra får adoptera dem till goda hem. Många av kvinnorna som kommer till Nådens hem har blivit utnyttjade eller övergivna av sin partner.

”Diakoniarbetet kan vara som ett änglabesök i någons liv”, säger Markkanen, här utklädd vid Thailands lutherska kyrkas julfest i Bangkok. I famnen håller hon en av bebisarna som bott vid Nådens hem.

FOTO SARA MARKKANEN

Sangita fick sin examen

Kathmandu, Nepal. Sangita har studerat teologi vid Ebenezer Bibelskola, som stöds av Finska Missionssällskapet. Vi intervjuade Sangita förra året inför julinsamlingen. Sedan dess har hon hunnit få sin examen, bildat familj och arbetat en tid med en organisation som hjälper utsatta kristna i Nepal. Just nu är hon mammaledig. Sangita är engagerad i kristet ledarskap och vill att kyrkan ska jobba för fred och enhet mellan religioner och folkgrupper i landet. Hon vill speciellt stärka unga kvinnors självförtroende och kunskap i församlingsarbete.

Vi tackar för stödet!

FOTO JOANNA LINDÉN-MONTES

TEXT: MARIANNE PALMGREN
FOTO: BEATRICE REINHOLM

Lokala förmågor ställer upp för gott ändamål

Carina Fredriksson och Leif Malmberg.

Missionssatsning för Etiopien. Stämningen var på topp i Liljendalgården lördagen 8.10 då det bjöds på musik, teater och dikter.

Närmare nittio personer är på plats då tillställningen *Lokala förmågor goes mission* går av stapeln i Liljendalgården i östra Nyland. Stämningen är lättsam och glad, skämten varvas med tankvärda och vackra sånger som exempelvis **Carina Fredrikssons** egna låt *Vi bygger en bro*.

Applåderorna rungade då **Jeanette och Michelle Sarström**, mor och dotter, uppförde sina nummer. Michelle spelade ett klassiskt pianostycke och Jeanette uppförde bland annat låten *Hos dig jag är*, ackompanjerad av **Patrik Isaksson**.

”Det är spännande att uppföra låten, jag testar min gräns. Vanligtvis sjunger jag inte den stilens låtar”, säger Jeanette Sarström innan tillställningen börjar.

Hon tycker det är roligt att delta tillsammans med sin dotter. De kan mycket

väl tänka sig att uppträda tillsammans i fortsättningen.

Michelle Sarström har spelat piano i sex år och tar lektioner en gång i veckan. Bäst gillar hon att spela låten *Pink Panther*. ”Jag brukar öva mycket hemma.”

FINT ATT KUNNA HJÄLPA

Kyrkoherde **Stina Lindgård** är glad att så många personer kom på tillställningen trots att många andra evenemang pågår samma dag.

Intäkterna går till förmån för arbetet bland barn och unga med funktionshinder i norra Etiopien.

”Att få ett barn med funktionshinder uppfattas som en skam, man gömmer undan barnet i hemmet. Missionärerna besöker de utsatta familjerna i Etiopien och

hjälp dem”, förklarar Stina Lindgård.

Hon är tacksam att så många lokala förmågor ville ställa upp för det goda ändamålet.

”Vi behöver inte gå så långt tillbaka i vår egen historia, då inställning var en helt annan och funktionsnedsättning inte sågs med blida ögon.”

Tillställningen gav 1 100 euro till förmån för Etiopien. Som arrangör för Lokala förmågor goes mission fungerade Liljendal församling och arbetsgruppen för mission. Reko-ringen i Liljendal donerade varor till lotteriet som hölls under pausen.

Frimärken blir missionsunderstöd

TEXT OCH FOTO: BRITT-HELEN LINDMAN

I september donerade **Hedvig Stenman** från Matteus församling hela sin frimärks-samling till Finska Missionssällskapet.

Sällskapet har i årtionden ordnat frimärksauktioner. Vid dem säljs alla de frimärken och frimärkssamlingar som donerats till sällskapet. År 2015 inbringade dessa auktioner 24 853 euro.

Numera sköts frimärksförsäljningen i samarbete med *Suomen Filatelistiseura* som håller auktioner varje måndag. Några gånger per år ordnas större auktioner, där enbart Finska Missionssällskapets frimärken säljs.

Hedvig började samla frimärken redan på sextioalet. Som aktivast samlade hon på sjuttio- och åttio-talen. Hon samlade främst frimärken som hade med kultur och idrott att göra. I något skede började hon också samla förstadagskuvert från

Finland och Sverige. Under senare år har hon inte samlat så mycket frimärken åt sig själv, men istället har hon klippt ut de frimärken som kommer på kort och brev och sänt dem till sällskapet.

HUR KOM DU PÅ ATT GE BORT DIN FRIMÄRKS-SAMLING TILL OSS?

”Frimärksalbumen hade länge bara samlat damm i bokhyllan. I något skede började jag fundera över vad som skulle hända med frimärkssamlingen i framtiden. Ingen av mina anhängare är intresserade av frimärken och det kändes inte bra om den kanske bara skulle slängas bort. Att ge den till välgörande ändamål kändes däremot bra. Missionen låg närmast till hands, eftersom jag också annars stöder missionsarbete.”

”Jag hyser stor respekt för det arbete

missionärerna gör. Jag har till exempel under många år följt med familjen **Riikka-Maria** och **Tomas Kolkkas** arbete och nog kändes det till exempel fantastiskt den dag då människorna på ön Djaul i Papua Nya Guinea äntligen fick ett eget skriftspråk! Det känns meningsfullt att kunna vara med och stöda sådant. Som Matteusbo har jag naturligtvis också följt med församlingens missionärer **Maria** och **Ben Westerlings** arbete i Nepal under de år de var där.”

Har du frågor om vår frimärksinsamling? Kontakta oss på **fms@finskamissionssallskapet.fi** eller ring **020 7127 282**. Vi tar också emot förstadagskuvert, gamla pengar och vykort.

En morgon i 3,5 kvadrat

TEXT OCH FOTO: LIIISA MENDELIN

Nu har min första månad i Hongkong passerat. Det är mycket som är tvärtom här. Till skillnad från Finland är det varmt ute och väldigt kallt inne, tack vare den mycket effektiva luftkonditioneringen.

En annan tvärtom-sak är boendet. I Finland har man ofta lite mera svängrum omkring sig än i Hongkong.

Mitt nya hem finns i ett lägenhetshotell i Sai Ying Pun, en ung och hipp stadsdel. Hongkong har i många år legat i toppen av världens dyraste boende. Det är lätt att förstå med tanke på att de hela 7 miljoner invånarna gör att stadens befolkningstäthet är 6 300 personer per kvadratkilometer – att jämföra med Finlands 16 personer per kvadratkilometer.

De flesta bor väldigt smått här, men min lilla skrubben hör nog ändå till de minsta varianterna. Enligt lägenhetshotellets hemsida är rummen ungefär 4,5 kvadratmeter stora, men hur jag än mäter mitt rum kommer jag inte fram till att det skulle vara större än 3,5 kvadratmeter. Det går inte riktigt att få tag på något större till ett vettigt pris för min korta vistelse på 2,5 månader, men jag trivs faktiskt bra.

Så här ser en vanlig morgon ut på den lilla ytan:

Jag vaknar oftast 7.30 av att min grannes alarm ringer på andra sidan av den tunna väggen som skiljer oss åt. Han har valt en behaglig ljudsignal, ett porlande plinkplonk. Då vet jag att jag får ligga och dra mig en halvtimme tills mitt egna alarm – i en mera aggressiv tonart – börjar ljuda

klockan 8. När det piper kan jag ibland råka slå pannan i en utbuktning i väggen precis ovanför min kudde. Jämrandes sätter jag mig upp i sittande ställning, med ryggen lätt böjd framåt för att inte slå huvudet också i taket. Jag placerar min vattenflaska, telefon och bok i fotändan av sängen och klättrar ned för stegen till utrymmet under min enkelsäng. Här finns mitt vardagsrum som också är min garderob och platsen jag sitter och äter på. Jag kan stå rakt här, men om jag lyfter båda armarna rakt upp kommer taket – alltså min säng – emot.

Jag lyfter ner vattenflaskan, telefonen och boken från fotändan av sängen och placerar dem i min ryggsäck som hänger på en krok strax nedanför stegen. Sedan krockar jag loss stegen och hänger upp den på väggen. Det måste jag göra för att alla kunna öppna dörren och besöka badrummet för min morgontoilet. På samma utflykt ut ur mitt rum kan jag knäppa på vattenkokaren och gå en längre sträcka längs korridoren till A-blocket där det gemensamma kylskåpet finns. Där håller en granne på och kockar en stadig frukost bestående av ris och wokade grönsaker – på en liten mobil elspis. Min frukost blir något enklare med flingor och sojamjolk. Innan jag äter klär jag på mig. Det går mycket snabbare än hemma i Finland eftersom jag har färre plagg och de alla hänger framme överskådligt på en stång i taket.

Nu stänger jag av luftkonditioneringen, som bökät på för fullt hela natten. Det blir fort kvavt i

rummet utan den men så länge jag äter frukost vill ha den av och kunna njuta av tystnaden, som mycket väl kan vara den stillsamaste stunden på hela dagen. Visst hör jag fortfarande att min granne lyssnar på fransk hiphop och att ambulanser ljuder nere på gatan, men just i mitt lilla rum sänker sig en lugnande tystnad.

Efter frukosten tar jag på mig sandaler från skolådan under stegen och trär mitt resekort runt halsen. På med ryggsäcken och ut i människomyllret!

Jag har många gånger tänkt att det är tur att det är just jag som bor i den här lilla skrubben. I flera år har jag drömt om att skalner mina ägodelar till minimum och bo i ett så kallat "tiny house", ett litet trähus på hjul som kan flyttas efter behov. De här månaderna i Hongkongskrubben är ett utmärkt sätt att testa om det småskaliga livet kan vara något för mig. En sak är redan säker: en kvadratmeter till skulle göra stor skillnad.

Mitt trånga boende får mig att tänka på alla våra rum i Finland. De stora möblerna, alla specialbyggda förvaringslösningar fulla med saker vi kanske behöver någon dag, men troligen inte. I mitt lilla hem i Hongkong kan jag inte förvara grejer jag inte behöver. Allt som inte används ska bort. Inget onödigt får heller komma in. Någonstans här finns också nyckeln till att jag trivs i min trångboddhet. Det är inte mängden grejer som ger trygghet, utan något helt annat. De restauranger som blivit säkra kort, de människor som mött mig med

värme. Den tysta meditationen vid frukostbordet.

Liisa Mendelin gör sin missionspraktik i Hongkong. Hon jobbar med kommunikation på Finska Missionssällskapetets kontor och med engelskaundervisning i en lokal församling.

*Följ Liisas blogg:
sevendays.fi/liteskrik*

IN MEMORIAM

Armas Marklund

född 12.8 1933

avled 8.9 2016

I Armas Marklunds liv besannas uttrycket "Gud har inga pensionärer". Det var ett hårt slag för Armas då han redan som 42-åring fick sjukpension på grund av MS. Vid samma tid föddes familjens tredje barn, så han fick genast en ny uppgift som hemmapappa. Men det visade sig att han också behövdes på annat håll. Hustrun Arlas missionskyrka med kontakter till olika missionärer gjorde att nöden och behoven i missionsländerna kom nära. På vilket sätt kunde han bidra? Ja, han startade ett litet missionsloppis först i det egna garaget, sedan i en bankvaktstuga och slutligen i gamla församlingshemmet i Pedersöre. Människor kom med avlagda kläder och prylar av alla de slag. Allt var gåvor och Armas vision var att gåvorna skulle säljas billigt. Många små summor blev ändå stora pengar som i huvudsak gavs till Finska Missions-sällskapet.

Och det var inte bara Armas som i

Missionsstugan fick en meningsfull sysselsättning. Han var en inspiratör av rang. Han fick folk med sig. Många är de som regelbundet gett tid och krafter i Missionsstugan. Idag är medhjälparna ett hundratal. Främst pensionärer som sorterar gåvor, prissätter, säljer, packar, städar och ordnar.

Armas såg nöden ute i världen, men också hos barnfamiljer på orten, i Baltikum och Ryssland. Tillsammans med Sven Westman gjorde han upprepade resor till ett stort barnhem i Kexholm. Starten kom efter att reportrar från Jakobstads Tidning besökt barnhemmet. Jakobstadsborna tog Kexholmbarnen till sitt hjärta och svarade mot de behov som framställdes. En gång var det brist på skor. Anton och Sven ställde sig på gågatan en lördag och fick 700 par skor till barnhemmet. Allt de samlade in levererades sedan i snabb takt.

Missionsstugan i Pedersöre har nu verkat i fyrtio år, Armas var aktivt med under trettio av de åren. Efter honom tog nya krafter över, lika inspirerade.

Jag tyckte mycket om Armas, hans spontanitet och oräddhet. Hans sätt att möta svårigheter är ett föredöme. Han lade sitt liv i Herrens händer och där kan

den största förlusten vändas till något positivt och vackert. Hans liv blev en protest mot att sättas åt sidan som pensionär. Gud behövde honom och han antog utmaningen. Frid över Armas minne!

Kerstin Haldin-Rönn

"... frid över jorden Herren bjöd."

Härlig är jorden

Nr. 21, De vackraste julsångerna

KOMMANDE EVENEMANG

Kom ihåg att anmäla dig till nästa Min Mission-kurs senast 9.1.2017. Kursen startar i februari. Kontakta charlotte.steffansson@finskamissionssallskapet.fi för mera info eller gå in på www.finskamissionssallskapet.fi/utbildning

6.12.2016: Självständighetsbasar klockan 9.30-14 vid Finska Missionssällskapet, Observatoriegatan 18, Helsingfors.

8.12.2016: De vackraste julsångerna i Missionskyrkan, klockan 18, Observatoriegatan 18, Helsingfors. Medverkande: diplomorganist Ingmar Hokkanen, Frida och Kristian Westerling, Héctor Montes m.fl. Glögg och godsaker dukas fram efter sångstunden.

December: Sångtillfällen med De vackraste julsångerna ordnas i församlingarna, se din egen församlings annonsering.

"Hopp och tro" - missionärerna Mia och Ben Westerling besöker församlingarna. Kom och lyssna på hur missionsarbetet når de utstötta i Nepal!

10.11: Birgittagården, Lemland, klockan 19.

12.11: Kumlinge, klockan 14.

13.11: Gudstjänst i Brändö med program vid kyrkkaffet.

16.11: Pensionärsträff, Tenala församlingshem, klockan 14.

20.11: Nedervetil, klockan 10 högmässa med kyrkkaffe och program i församlingshemmet.

27.11: Nykarleby, familjegudstjänst klockan 10 i kyrkan, efteråt program efter kyrkkaffet i församlingshemmet. Mia och Ben berättar om byutvecklingsprojekt i Nepal och om bibelkorrespondenskurserna i Pakistan.

30.11: Åbo sv. församling, klockan 19 veckomässa med samling efteråt.

27.12: Kyrkans Ungdoms julfest i Sibbo, klockan 19.

04.01.2017: Pernå sockenstuga

(Pernå pensionärer rf), klockan 19.

Ett hjärtligt tack till alla som under det gångna året stött vårt arbete på olika sätt. Tack för era förböner, era donationer och ert engagemang. Tack vare er kan vi sända ut missionärer och stöda våra systerkyrkors och samarbetspartners uthålliga arbete. Tillsammans förverkligar vi Guds mission.

Vi önskar er alla en fridfull jul och ett välsignat nytt år!

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPETS KONTONUMMER

Gåvor från privatpersoner:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Ålandsbanken FI49 6601 0001 0970 21

Testamenten

Tarja Larmasuo, tfn 020-7127 204

Församlingarnas kollekt m.m.

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

Frivilliga bidrag till tidningen Mission

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

referensnummer 450 000 00023

Maja Haikolas minnesfond

skriv MAJA i meddelanderutan

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Födelsedagskonton

Britt-Helen Lindman,

tfn 020-7127 266

ANDAKT

STJÄRNAN

Det knackar på dörren. Vem kan det vara, undrar Judit. Det är en okänd man. Han måste vara en av dem som har rest långt, tänker Judit, han ser trött och ovårdad ut. Kejsaren vill få ut mera av oss genom en skattskrivning och vanligt folk kommer i kläm, tänker Judit med förakt.

Mannen berättar att hans trolovade snart ska föda deras första barn. Han har hört att hon brukar hjälpa till vid födslar. Kan hon tänka sig att komma? Han skulle komma efter henne sen när det behövs. Nej hoho, tänker Judit, en höggravid kvinna har tvingats resa långt hemifrån. Hon känner ännu större ilska mot kejsaren.

Var bor ni, frågar Judit. Mannen förklarar. Judit vet precis var det är. Hon minns hur hon tidigare på dagen hörde värds-
husvärden skräna om hur han har ett par rum kvar, men dem tänker han hyra ut åt någon som betalar bra. Den här familjen skulle inte kunna betala bra, tänker Judit. Det ser man på dem. Och han ville förstås inte ha en förlossning i sitt hus. Det skulle

vara besvärligt och smutsigt. Och någon av de andra gästerna kanske skulle klaga. Så han placerar dem i sitt stall. Just så, ännu en som vill utnyttja mänskors utsatthet för att få en extra peng, tänker Judit, medan hon svarar mannen att hon kommer när det är dags.

Senare samma natt knackar det igen på dörren. Judit är beredd. Hon har väntat. Mannen och hon går till stallet. Han stannar utanför och hon går in. Hon borde vara hemma, tänker Judit när hon ser kvinnan. Hon borde vara med sin mamma. Judit gör vad hon kan för att hjälpa den unga kvinnan.

När barnet föds är det som om det skulle bli ljusare i stallet. Har mannen öppnat dörren, undrar Judit. Nej, dörren är stängd, men det sipprar in ljus mellan plankorna. Och hon tycker sig höra någon sjunga. Vad är det som händer? Sedan blir det mörkare igen och musiken tystnar. Fast helt mörkt blir det inte. Det finns en stjärna som lyser extra starkt. Alla talar

om den och undrar vad den kan betyda.

Judit gör det sista som behöver göras och går ut. Mannen står och tittar upp mot himlen. Det blev en pojke, säger hon. Jag vet, svarar mannen, han heter Jesus. Judit hajar till, men innan hon hinner säga något frågar mannen om hon hörde änglasången. Den var mäktig, svarar han, utan att vänta på hennes svar. Då hör de röster och bråkanden. Kommer herdarna hit mitt i natten, säger Judit högt, mera för sig själv än som en fråga till mannen. Ja, de kommer för att få se Messias, svarar mannen.

Messias? Den alla har väntat på i generationer. Den som ska befria dem från förtryck. Judits tankar snurrar då hon börjar gå hemåt. Stjärnan, ljuset, sången, herdarna, hon kan inte låta bli att se efter vart herdarna går. De går till stallet. Kan barnet som föddes vara Messias, undrar Judit. Kan jag ha sett Messias?

Maria Repo-Rostedt

församlingspastor, Johannes församling

